

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ, Ο ΓΛΥΚΟΣ ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΤΟΥ ΣΤΕΡΝΜΠΕΡΓΚ

(Η δδυνηρά ιστορία τών σχέσεων τού μεγάλου Γερμανού σκηνοθέτου Γιόζεφ φόν Στέρνμπεργκ με την Μάρλεν Ντήτριχ, τόν μοιραίο «Γαλάζιο Άγγελον».)

ΙΑ μέρα—πέρασαν μερικά χρόνια από τότε—εφτασε στην Εύρωπη από την Άμερική ένα φιλμ, που ξεχώριζε με την δυνατή πρωτοτυπία του απ' όλη την τρέχουσα αμερικανική παραγωγή. Το φιλμ αυτό έπιλοφορείτο «Νύχτες τού Σικάγου». Σκηνοθέτης τού ήταν ο Γιόζεφ φόν Στέρνμπεργκ, ένας αυστριακός που βρέθηκε μία μέρα στο Χόλλυγουντ, χωρίς να τó καταλάβη ούτε ο ίδιος πώς. Με την ταινία λοιπόν αυτή—Ένα δράμα από τη ζωή τού υποκόσμου τού Σικάγου—ο Στέρνμπεργκ κατέκτησε άμεσα τή δόξα. Όλοι θαύμασαν στις «Νύχτες τού Σικάγου» την παρατηρητικότητα, την κριτική αντίληψη και τó καλλιτεχνικό αίσθημα τού σκηνοθέτου, που ήξερε να δίνει νόημα και ούσια και στην πιο ασήμαντη εικόνα τής καθημερινής ζωής.

Τά ακόλουθα φιλμ τού Στέρνμπεργκ ήσαν άλλα καλύτερα και άλλα χειρότερα. Όλα όμως είχαν «αίματος» βαρεία από ένα σκληρό πεπρωμένο και παρουσιάζαν πρόσωπα ισχυρά, αλλά κατεχόμενα από βία και έντονα πάθη. Και οι άνδρες και ή γυναίκες είχαν σκοτεινά παρελθόν, άνησυχον παρόν και άββαιο μέλλον. Και όλοι υπήκουαν τυφλά στά σιωπήματα τής καρδιάς τους. Δέν παραδεχόντουσαν καμιά δύναμη άνωτερη από τόν έρωτα. Και ο ρώσος στρατηγός, και ο άρχηγός τής άστρωμαίας και ο ξένιοαστος ναυτικός και ο άμοβόρος γάγκωστερ και όλοι γενικά οι ήρωες τών ταινιών τού Στέρνμπεργκ ήσαν παιγνίδια στα χέρια μιάς γυναίκας που έτιχε να περδάει ένα δράδν από τó δράμα τής ζωής τους.

Δέν υπήρχε πια καμιά άμφιβολία πώς ο Στέρνμπεργκ ήταν ένας από τούς μεγαλύτερους σκηνοθέτας τού κόσμου!

Η αλήθεια τώρα είνε δι κυκλοφορούσαν πολλές και διάφορες φήμες σχετικά με τη ζωή του. Άλλοι έλεγαν πώς κάποτε είχε δείξει σοβαρά σημάδια διανοητικής διαταράξεως, σε βαθμό που ο συγγενείς του άναγκάστηκαν να τόν κλείσουν σε μία κλινική. Άλλοι πάλι ύπεστήριζαν σοβαρώτατα πώς ήταν ένας σαδιστής, ένας άνθρωπος με τερατώδεις ψυχικάς διαταράξεις, παράξενος και ιδιότροπος, ένας επικίνδυνος τύπος με δύο λόγια... Και άλλοι άλλα...

Μά τί σημασία έχουν όλα αυτά; Τό γεγονός ήταν ένα: πώς ο Γιόζεφ φόν Στέρνμπεργκ έδειχνε με τά φιλμ του δι είχε κερτικό του από τούς άσημνιστους, πλούσια ποιητική ιδιοσυγκρασία και θαθεία αντίληψη για τó φοιχτό πεπρωμένο που θαρραίνει όλους τούς ανθρώπους... Και σ' ένα τέτοιο καλλιτέχνη, συγχωρεί κανείς κάθε ιδιοτροπία...

Μία μέρα, ο Στέρνμπεργκ άρρησε τούς ούρανοδύστας τής Άμερικής και ήρθε να κάνει ένα ταξείδιον στην Εύρωπη... Κανείς δέν μπορεί ν' άποφυγή τó πεπρωμένο του. Και ή γυναίκα που έπρόκειτο να ένορακώση τó πεπρωμένο τού μελαγχολικού σκηνοθέτου, είχε παίξει ήδη την εποχή εκείνη ένα δευτερεύοντα ρόλο στο φιλμ «Φιλιά τó χέρι σας, Μαντάμ!» χωρίς όμως να ύποπτευθη κανείς πώς ή γυναίκα αυτή θα γινόταν άργότερα μιά από τις έίρετες τού κινηματογράφου.

Η Μάρλεν Ντήτριχ, γιατί περί αυτής πρόκειται, ήταν τότε μιά ήσυχη γυναίκα, με πρόσωπο στρογγυλό σόν φεγγάρι με τάσεις να παζίνη, διαρκώς εθιμη και γελαστή. Μιά μικροαστή κατά βάση, μιά νοικοκυρά, ή όποια ήταν ύπερευχαριστημένη από τόν έαυτό της όταν έφτιαχνε κανένα καλό φαγητό για τόν άντρα της και τó κοριτσάκι της...

Έπειδή όμως δέν είχε μεγάλη έπιτυχία στον κινηματογράφο, δέχτηκε να παίζει σε μιά θερολινθική έπιθεώρηση. Είχε φωνή λιγάκι βραχνή, μα γοητευτική, έδωσε θαρεία άρώματα, είχε κινήσεις ράθυμες, νοητικές... με δύο λόγια, ο τύπος της άρεσε πολύ στο Κοινό.

Ένα δράδν, ο Στέρνμπεργκ, μίν έχοντας πού άλλο τó από τήν ιπτήκε στο θέατρο κεινο τή στιγμή άκρωδώς που τραγουδούσε ή Μάρλεν Ντήτριχ. Και τότε τού άπεκαλύφθη τó πεπρωμένο του. Άπό τή βραδεία εκείνη, ο Στέρνμπεργκ είνε ένας χαμένος άνθρωπος...

Τό θεωρούμε περιτό να σας διηγηθούμε και πάλι την ιστορία τών σχέσεων τού Γιόζεφ φόν Στέρνμπεργκ με τή Μάρλεν Ντήτριχ. Έχουν γραφεί τόσα πολλά—άλλα αληθή και άλλα ψευδή—για τις περιπέτειες τού καλλιτεχνικού αυτού ζεύγους! Και τά άμερικανικά διαρμητιστικά πρακτορεία θέλοντες να διεγείρουν την περιέργεια δέν άδισταν να θέσουν σε κυκλοφορία διαδόσεις τόσο σκανδαλώδεις για την ιδιωτική τους ζωή, ώστε ή μίν σύζυγος τού Στέρνμπεργκ να ύποβάλη μήνυσι κατά τής Μάρλεν έπειδή τής έξελόγισσε τόν άντρα, ο δέ σύζυγος τής Ντήτριχ ν' άφήσει τή δουλειά του στο Βερολίνο και να τρέξη στο Χόλλυγουντ για να προφυλάξη την κινδυνεύουσα οικογενειακή τιμή του...

Δέν θα έπανέλθουμε επ' αυτού τού θέματος. Έκείνο που θα μās άταχολογήσει σήμερα είνε τó γεγονός δι ο Στέρνμπεργκ έχασε πια την άτομικήτά του, την κρίσι του και την πνευματική του διαύγεια από τή μοιραία μέρα που γνώρισε τή Μάρλεν Ντήτριχ. Δέν μπορεί πια να σκεπθί τιστ' άλλο έντός από τó πρόσωπο και τó σώμα της, ή μοναδική έγνοια του είνε πώς να παρουσιάση τή Μάρλεν σ' όλες τις «φάσεις», σ' όλες τις μορφές, και πώς να έκλεπτήνη και να «απολύσει» περισσότερο αυτή τή γυναίκα...

Η νυχτερινή ζωή τών λιμανιών, τά έπαναστατημένα πλήθη, ο μυστηριώδης κόσμος τού έγκλήματος δέν συγκαλούν πια τó μεγάλο αυτό σκηνοθέτη. Τό κέντρο όλων τών φιλμ που δημιούργησε από τή μέρα που γνώρισε τή Μάρλεν, τó άποτελεί μιά γυναίκα, μιά γυναίκα που ζή με τó παράξενο πρόσωπο και με τó καλλιόραμο κορμί της, μιά γυναίκα που μένει σε ύποπτα οίχνηματα, άνάμεσα σε πεταμένες μεταξωτές κάλτσες, σε τσιγάρα που άγοσθύνουν στα τασάκια, σε τοίχους στολισμένους με φωτογραφίες διάφορων άνδρων και με χροιοκόλλημα έπιτάκια, σε τσαλακωμένα έσώφρονα...

Και μέσα σ' αυτό τó θλιβερό διάκοσμο, «θυμηθήτε τó «Γαλάζιο Άγγελον», τó «Μαρόκο», τήν «Κατάσκοπο Χ.»—ή Μάρλεν περιφέρει την άπογοητευμένη ύπαρξή της με άνατολίτικη μοιρολατρική νοητέλεια, πάντα άχτένηστη, πάντα ντυμένη άτημέλητα, μ' ένα τοιγάρο κολλημένο στην άκρη τών χειλιών, με δέλιμα θαρό από μελαγχολική ήδονοπάθεια. Και ο Στέρνμπεργκ, ο άνθρωπος που μετέβαλε τή στρογγυλοπόση και εύθυμη μικροαστή σε μιά γυναίκα με άνησυχίες και με «έβτισε», προσπαθεί διαρκώς να τελειοποιήση αυτόν τόν τύπο τής ξεπεσμένης γυναίκας. Τά μάγουλα τής Μάρλεν όλοένα βαρυνόταν—τά μάτια της πλαισιώνονται από κύκλους όλοένα και πιο μαύρους και τά χαρακτηριστικά τού προσώπου της έξαιώνονται έξιδανικεύονται...

Η όμορφιά τής Μάρλεν Ντήτριχ άρχίζει να γίνεται επικίνδυνη, κορραστική άπάνθρωπη! Και δέν είνε διόλου δύσκολο να μαντεύση κανείς πώς, ενώ ή Μάρλεν παίζει, ύπνισται τή έπίδραση τού Στέρνμπεργκ που τήν παρακολουθεί με δέλιμα άνησυχον και θλιμμένο συγχρόως. Ο Στέρνμπεργκ παρέχει σήμερα τήν έντύπωση άνθρώπου που κινεί μιά κοιλία με άγάπη, με μίσος, με πάθος και—ίσως ίσως!—με άδηία για τόν ίδιο τόν έαυτό του. Η Μάρλεν κατήντησε όπο, ναρκωτικό για τόν Στέρνμπεργκ...

Δέν άποκλείεται τώρα να καταλαβαίνη και ή ίδια ή Ντήτριχ πόση κακή έπίδρασι έχει πάνω της ο Στέρνμπεργκ. Μά δέν μπορεί πια ν' άντισταθή στη μαγνητική δύναμη τών ματιών του. Ίσως και αυτός ο Στέρνμπεργκ να συναισθάνεται πώς ή κοιλία που κρατεί στα χέρια του πιθανόν να τόν καταστρέψη μιά μέρα. Δέν μπορεί όμως να κάνει χωρίς αυτήν. Δέν μπορεί πια να γυρίση φιλμ χωρίς τή γυναίκα αυτή. Και δέν είνε διόλου παράξενο να παρεφύδουε στον πνευματικό θάνατο τού μεγάλου αυτού σκηνοθέτου τή μέρα που ή Μάρλεν Ντήτριχ θα θέλγη, για τόν ένα τόν άλλο λόγο, να έπανακτήση τήν άνεξαρτησία της και να ξαναγίνη ήσυχη μικροαστή, άηδισμένη από τούς καταθλιπτικούς ρόλους που τής έπέβαλε ή ξεφρενιασμένη φαντασία τού Στέρνμπεργκ.

Στό μεταξύ, ο δημιουργός τών «Νικτών τού Σικάγου» έχασε τήν αντίληψη τού μέτρου, τήν κριτική του δευδερξια. Δέν τόν άποσώλων πια τά μεγάλα κοινωνικά θέματα. Άδιαφορεί για τήν ύπόθεση τών σε-

Ο Στέρνμπεργκ και ή Μάρλεν Ντήτριχ τήν εποχή που γνώριστσαν.

***

Στό μεταξύ, ο δημιουργός τών «Νικτών τού Σικάγου» έχασε τήν αντίληψη τού μέτρου, τήν κριτική του δευδερξια. Δέν τόν άποσώλων πια τά μεγάλα κοινωνικά θέματα. Άδιαφορεί για τήν ύπόθεση τών σε-

ΠΑΛΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ κ. ΑΘΑΝ. ΖΕΡΒΟΠΟΥΛΟΥ (ΚΡΟΥΠ)

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗ

(Γραμμένες για το «Μπουκέτο»)

Θ'. ΤΗΝ τελευταία σελίδα της «Ακροπόλεως» εδημοσίωσεν κάποτε ο Γαβριηλίδης μιά στήλη με την ονομασία «Ζεστά-Ζεστά και Κουδ-Κουδ», στην οποία γράφαμε δύο οι συντάκται από ένα χρονικάκι την ημέρα σε τόνο εύθυμο.

Προηγείτο στη στήλη αυτή ένα μικρό διηγημάκι, έπειτα μερικοί σατυρικοί στίχοι του κ. Γιοφύλλη, ακολουθούσαν τα χρονικά κι έλειναν με τον διάλογο της ημέρας.

Το διηγημάκι τότε εσοκάρωνετο κατά τον εξής περίεργο τρόπο: «Έγραφε ο πρώτος συντάκτης δυο-τρεις γραμμές και παρέδιδε το χειρόγραφο στον άλλον, ο οποίος έγραφε άλλες τόσες, μέχρις ότου κάποιος άποφάσιζε να τόν... τελειώσει!»

Και γελοούσαμε τότε όλοι, και μαζί μας και οι άναγνώσται της «Ακροπόλεως», γιατί τούς άρρεσε το διήγημα, χωρίς να ξέσουν και πώς σοκωνότανε!... «Όταν ή μανούβρα αυτή έφτασε στ' αυτιά του Διευθυντού, μιάς έλπε γελαστός πώς ούτε οι Άμερικανοί συντάκται δεν θά μπορούσαν να σκεφθούν ένα τέτοιο πράγμα!

***

Άδυναμία είχε ο Γαβριηλίδης και για τα πρακτικά των δικαστηρίων. «Ήθελε μιά-δυό στήλες την ημέρα από τέτοιες ειδήσεις του Πλημμελειοδικείου και του Πταματοδικείου, γαρνιρισμένες κάπως, ώστε να διαβάζονται με όρεξη από τον λαό.

— Αυτά, μου έλεγε κάποτε, δημοσιεύονται στο Παρίσι από την «Ματέν» κάθε χρόνο σε βιβλίο. Αυτό πρέπει να κάνουμε κι εδώ!

Εύτυχως όμως που δεν έκομε και την έκδοσι αυτή, γιατί τα οικονομικά της «Ακροπόλεως» θά βούλιαζαν περισσότερο!

***

Όταν ή δίκες είχαν περισσότερο ενδιαφέρον, ή «Ακρόπολις» διέδτε δλόκληρες στήλες και σελίδες ακόμα. Δεν είχε δε σημασία αν μιά δίχη έγίνετο στις έπαρχιες.

Για τή δαπάνη των τηλεγραφημάτων δεν εσοκτιζετο καθόλου ο Γαβριηλίδης. Θυμιαία τή δίχη του Αύδη πούγανε στη Χαλκίδα. Ο κατηγορούμενος είχε σκοτώσει τή γυναίκα του. Η «Ακρόπολις» έστειλε έμένα για να κρατήσω πρακτικά και από το «Σκρίπ» είχε φθει ο Γιάννης ο Κουτήφαρης. Καμιά άλλη έφημερίς δεν έδειξε ενδιαφέρον.

Η δίχη αυτή που κατέληξε στην άθωωσι του κατηγορουμένου, εκράτησε ως άραγα τή νύχτα. Ήταν Εισαγγελεύς ο κ. Τσουκαλάς και καταφέρθηκε δριμύτητα κατά τής κοινωνίας των Άθηνών. Η άγόρευσις του αυτή έγινε άφορη δημοσιογραφικού και για έπί δλόκληρες εβδομάδες. Για δλ' αυτά, έστειλα με τον έφημεριοδοτή του τρώου στην «Ακρόπολις» άναρτήματα χειρόγραφα και ιδιαίτερα τηλεγραφήματα πλέον των δυό χιλιάδων λέξεων!

Τήν επομένη ή «Ακρόπολις» είχε για τή δίχη δυό γεμάτες σελίδες κι ο Γαβριηλίδης ήταν κατενθουσιασμένος και γελοούσε δλόκληρος.

***

Άλλη φορά με είχε στείλει ο Γαβριηλίδης στο

νάριο. Παντού όπου και αν γυρίζε το κεφάλι του —στά καμπαρέ, στά μεγάλα ξενοδοχεία, στά δωμάτια των υπάτων καταγωγίων — ένα πρόσωπο μονάχα βλέπει: τή Μάρλεν, όραία κι ανιωματική, άντικειμενο του πόθου και ή τις λατρείας του. Κανένα άλλο αίσθημα δεν υπάρχε πια για τον σκηνοθέτη αυτόν, εκτός από τον άφροστο ψυχικό έρεθισμό που του προκαλεί ο Παλάζιος Άγγελιος...

Τί θ' άπογίνη όμως αυτός ο άνθρωπος, ο οποίος παρέχει τήν έντύπωση ηρωϊνομανούς. Τί θά άπογίνη όταν ή κοινία επαναστατήσει εναντίον του κυρίου της, ή όταν σπάσει και θά δμολογήση πώς δεν μπορεί πια να πραγματοποιήση τα παράφορα όνειρα του σκηνοθέτου; Αυτό δεν εινε δυνατό να το προβλέψη κανείς. Όστόσο, τα πάντα προλέγουν ότι ή όδινηρος σχέσης του Γκώτφρ φόν Στέρνμπεργκ με τή Μάρλεν Ντήτριχ θά έχουν άσχημο τέλος — αν όχι για τή δεύτερη, τουλάχιστον για τόν πρώτο...

Ήδη ο Στέρνμπεργκ διέλυσε το συμβολικό του με τήν «Παραμύθοντα», έφυγε από τήν Άμερική και βρισκόται από μηνός περίπου σ' ένα ψυχολογικότερο της Βιέννης... «Υπερκόσμιος», λέγουν οι μέν. «Μοιραία κατάληξι τής τρελλής αγάπης που του ένέπνευσε ή Μάρλεν», λέγουν οι δέ. Και ίσως αυτοί να έχουν περισσότερο δικιο...

Ναύτιλο, όπου εδικάζετο μετ' άναίρεσις εις τόν έκει Έφεταιίο, ή πολυθρόνητος ύπόθεσις του Σκοπευτηρίου Άθηνών. Ήθελαν δηλαδή μερικοί να βάλουν στο χέρι ένα τεράστιο οικόπεδο, κληροδοτηθέν στο Σκοπευτήριό κτλ. κτλ. Ο Άρειος Πάγος είχε άναίρεσει τήν άπόρριψι του Έφεταιίου Άθηνών και τήν είχε παρατεφει στο Έφεταιίο Ναυτίλιο. Η ύπόθεσις δεν είχε, φυσικά, ποινικό χαρακτήρα, και ίσως ήταν ή πρώτη φορά που για τέτοια ύπόθεσι άστικής φύσεως, βροθήκη άθηνάικη έφημερίδα πρόδημη να διαθέσει στήλες και σελίδες άκόμη για τα πρακτικά τής δίχης. Και ή έφημερίδα αυτή ήταν ή «Ακρόπολις». Ο Γαβριηλίδης μάλιστα είχε γράψει άρθρα επί άθθων για τόν ζήτημα αυτό, μιά και έπεισήθηκε για τόν δικαιο τής Σκοπευτικής Έταφείας.

***

Κάποτε, γράφοντας τα πρακτικά του Πλημμελειοδικείου, ο κ. Ναυτιλιώτης περιέγραφε κι ένα έπεισόδιο που συνέβη μεταξύ των δικαστών και του δικηγόρου Μιχαλά, φίλου τής «Ακροπόλεως» και του διευθυντού της. Ο Μιχαλάς όμως έυθώμοσε πολύ γι' αυτό, έτρξε στο Γαβριηλίδη και του ζήτησε να παυθή ο συντάκτης!

— Ήταν άληθινό όμως τόν έπεισόδιο, ειπε ο Γαβριηλίδης στο Μιχαλά.

— Άληθινό, αλλά δεν έπρεπε να γραφή! άπάντησε ο Μιχαλάς. Έφώναξαν τότε τόν κ. Ναυτιλιώτη στο γραφείο του Διευθυντού. Ο Μιχαλάς ήταν όλος χαρά, περιμένοντας να γίνη τόν θέλημά του και να παυθή ο συντάκτης.

— Πόσο μισθό παίρνεις τόν μήνα; ρώτησε ο Γαβριηλίδης τόν Ναυτιλιώτη.

— 40 δραχμές, κ. διευθυντά.

— Από σήμερα στον αυδώνο σε 60!

Ο Μιχαλάς φεύγει κι άκόμη φεύγει!

***

Όλο τόν προσωπικό τής συντάξσεως είχαμε συνδεθεί μεταξύ μας αδελφικά. Ήμαστε όλοι σαν μιά οικογένεια. Στους παληούς του συντάκτης είχε τόσο εμπιστοσύνη ο Γαβριηλίδης, ώστε δεν εδέχετο δεύτερη σιγήτρησι για τήν άλήθεια των γραφομένων τους και τήν καλή πίστι του γράψαντος.

Πολλές φορές στις συνεντεύξεις μας με πολιτικά πρόσωπα τής έποχης, μιάς έλεγαν οι τελευταίοι και μερικές λεπτομέρειες, που ζητούσαν κατόταν να μη δημοσιευθούν.

— Ο δημοσιογράφος δεν κρατεί μυστικά! Έλεγε σχετικώς ο Γαβριηλίδης. Έκείνοι που τά λένε, έπρεπε προτού σάς τά πούν, να σκεφθούν: «Άμα τά ελπαν, θά τά μάθη κι όλος ο κόσμος, γιατί θά τά γράψετε!

Κι έδημοσίευε τις ειδήσεις, γράφοντάς τες ο ίδιος προσωπικώς μόλις τής τις έλέγαμε.

— Πέστε τους πώς τής έγραφα έχω και όχι σεις, μιάς έλεγε γελών. Κι' έτσι ελσθε εν τάξει!

— Ναι, αλλά δεν θά μιάς πούν τίποτε πια στο εξής, άπαντούσαμε.

— Θά σας πούν, ησηάστε, μιάς έθεβαίνανε.

Έπεισόδια εξ αίτιας ειδήσεων, τις όποιες μιάς έλεγαν ύπουργοί και έδημοσίευον στην «Ακρόπολις» χωρίς να τόν θέλουν, είχαν σημειωθεί πολλά. Υπήρξε μάλιστα έποχη, που ο άείμητος Ν. Στράτος, ύπουργός των Έσωτερικών τότε, άμα εδέχετο συντάκτη τής «Ακροπόλεως», έκλεινε τόν στόμα του και έδουβαίνοτο!

Γι' αυτό κι έμεις παρουσιαζόμαστε στους ύπουργούς ως συντάκται άλλης έφημερίδος!

***

Κάποτε ήταν άνταθιασλεύς ο Διάδοχος Κωνσταντίνος, άπουσιάζοντας τόν πατρός του στην Ευρώπη.

Ειδικός συντάκτης για τις συνεντεύξεις με τούς πολιτικούς ήταν τότε ο κ. Ναυτιλιώτης, όστις εξήγησε μιά μέρα συνέντευξι με τόν Φ. Νέγγρη για τήν τιμή του σταριού.

Κατά τή διάρκεια τής συνεντεύξεως, ο κ. Ναυτιλιώτης ελδε τόν Νέγγρη στενοχωρημένο, σαν κάτι να ήθελε να πη για να ξεσκίση. Ειδικός για τέτοια πράγματα ο Ναυτιλιώτης, τόν ρώτησε για γενικώτερα ζητήματα κι άκουσε, τέλος, τόν Νέγγρη να καταφέρεται κατά τόν τότε κοινοβουλευτισμό.

— Φαντάσου, ειπε, ή Έφημερίς τής Κυβερνήσεως εινε γεμάτη καθημερινώς από μεταβολές ύπαλλήλων... Δεν εινε κατάστασις αυτή... Και να σου τόν πό καθαρά, δεν μπορώ να τήν άνεχθώ κι άνέδχηκα στο Παλάτι...

Ο κ. Ναυτιλιώτης είχε τεντώσει τ' αυτιά του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

